

Sõna

Jeesus ütleb: Võtke enda peale minu ike ja õppige minult. Mt 11:29

Mõte

Iket võib tänapäeval näha vist vaid muuseumis. Ometi oli see omal ajal väga oluline riistapuu. Ikke abil kanti hobuse või härja veojõud üle vankrile või adrale. Ehk saab iket võrrelda tänapäeva traktori kardaanvõlliga... Muiste tähendasid väljendid „iket kandma“ või „kellegi iket enesele võtma“ üldiselt teenimist. Teenimist või õpetuse omaks võtmist. Inimene võib ju öelda: Ma olen vaba inimene, ma ei teeni kedagi. See on illusioon. Kedagi-midagi teenitakse alati. Teenimine ei kao. Aga on oluline vahe, keda teenida! Jeesus ütleb, et tema ike on hea ja tema koorem kerge. Teda teenitakse armastades Jumalat ja oma ligimest kui iseennast.

Palve

Jeesus, me Issand! Anna meile kanda vaid Sinu head iket! Amen

Suur-suur tänu!

Kirikukellade löögiseademe uuendamise heaks toimunud kontserdil 12. septembril kogunes 1444 eurot.

Vanameister **Tõnis Mägi** andis tunniajalise imeilusa tasuta kontserdi remondi heaks. Kuna kõik teised remonttööd kirikus on kole kallid, siis tundus sobivaim leida ühiselt rahastamiseks midagi realistlikumat. Vana ja suhteliselt kohmaka kellalöögiseadme võib välja vahetada uue ja kaasaegse vastu. Plaanis on kellad helisema panna elektromagnetvasarate abil. Sel moel on kellalöömist võimalik erinevalt programmeerida, näiteks igal keskpäeval või keskööl lasta kõlada kellamängul. Projekti kogumaksumus on pisut üle 4000 euro.

Suur-suur tänu kõigile lahketele annetajatele, annetuskampaania läbiviijatele ja maestro Tõnis Mägile oma panuse andmise eest. Taevaisa teid kõiki õnnistagu! Jätkame Tema abiga.

Kadrina kogudus kutsub

LEERIKOOLI

Alustame 11. oktoobril kl 11 kirikus
(leeriõnnistamine jõulu ajal)

info: kadrina@eek.ee või
53458594 kirikuõpetaja Meelis-
Lauri

AARON – ESIMENE ÜLEMPREESTER, HOMILEETIK JA MÖTLEJA

III OSA

Mõistes Jumala suuremat eesmärki 2 Moosese raamatu lugudes, võib selgelt ütelda, et Moosese vend Aaron pani aluse homileetika mõistele piibliteadustes ehk teisisõnu, homileetika on teadus religioosse sisuga tekstide ja jutluste ülesehitusest. Homileetika kuulub praktiliste religiooniõpetuste hulka ja on tihedalt seotud pühade tekstidega.

Moosese tegevuse toetajana oli Aaron oma venna eestkõneleja. Järelikult mõistis ta Moosese abiga hästi Pühakirja ja sai Jumala korraldusi nii vaarole ja tema õukonnale ning preestritele edasi anda. Kuid kõnelemine Egiptuse kuningaga nõudis julgust ning sihikindlust. Pühakirjast järeldub, et Mooses ise väga suur kõnemees ei olnud. Aaron seevastu omas sihikindlust ja oskust, kuidas kõneleda. Enamasti on teisele inimesele oma mõtete edasi andmine õpitav kunst, kuid nõuab laielaadsemad teadmisi sõnakunstimis. Veenmine vajab sisemist jõudu ja teemade kindlat kõlapinda.

Mida enam tõusis esile Aaroni isik, seda kalgimaks muutus vaaro süda. Küllap vaaro mõistis Aaroni eeliseid Moosese ees, kuid tugevad olid vennad vaid koos tegutsedes. Piibli ajaloolane **Alfred Switzer (1924-2019)** kirjutas enne oma surma 2 Moosese raamatu teksti analüüsi. Olles 95-aastane, kirjutas ta: „Piiblitlugude isikud Vanas Testamendis panevad mind imestama ikka ja jälle, sest Aaron, kes oma füüsiliste omaduste poolest jäi tugevasti alla oma vennale Moosesele, edestas teda tugevalt kõnekunstimis. Mis saabki olla veel paremat Pühakirja isikute mõistmisel, kui Jumala kordumatu päästeplaan ja Piibli isikute võtmeroll selles.“ *Lõpp.*

Marc Chagall. Mooses ja Aaron vaaroes.

Vihmavarblane

XXXVII osa

Kui naine paiskab põrmu kasvõi ühe mehe, võib teda vist kangelaseks pidada. Saare Taali hakkas tundma kohutavat viha kõigi meeste vastu, kes Kuningamäel ja selle lähiümbruses elasid. Enamus neist olid külajoodikud, kelle ainsaks mõtteks oli vaid see, kus saada raha, et juua. Ta mõistis, et koos uue elu ootusega oli temas midagi jäägitult muutunud ja kui nad Edaga sellel teemal vaid paar päeva hiljem vestlesid, ei andnud Saare proua kuidagi naabrinaisele mõista, et temas midagi muutunud oleks. Tol veebruarikuu keskpäeval oli kohutavalt külm ja Eda püüdis kordki naabrinaise suhtes avameelne olla.

„Tunned sa end nüüd viimastel päevadel paremini?“ küsis Eda mureliku tooniga hääles.

„Ei tea, mis mul siis viga peaks olema? Aa, sa pead vist silmas seda, mis Tõstamäe matustel toimus? Ah, kulla naabrinaine, seda ei maksa üldse tähele panna. Olin tol päeval tõesti väga kurnatud.“

Kasesalu Eda noogutas: „Täiesti arusaadav. See matus ja ärasaatmine ning tema ootamatu surm. Jube mõeldagi, et ta just siin meie koridoris oma viinaiuma välja magama jäi. Judinad jooksevad veel siiani üle selja, kui sellele mõtlen. Sa kujuta ette, milline juhtum?“

Saare Taali patsutas Edale õlale: „Mis olnud, see olnud, kulla sõbranna. Ega teda miski tagasi ka ei too. Elu tuleb edasi elada ja seda tuleb teha nii hästi, kui võimalik. Parem kuula nüüd, kes paar päeva tagasi minu juures käis.“

„Kes siis?“ Eda silmades helkis üllatus. „Ülemus Kustas. Tahtis mind tööle kutsuda, rääkis maad ja ilmad kokku, aga ma kihutasin ta välja. Su Lembitul on ikka tuline õigus olnud teda kritiseerida. Ülemusena pole tal nägu ega tegu ka-kontrollfriiki, ei enam.“

„Tead Taali, ma ei saa aru, mis meestele viimasel ajal sisse on läinud? Kes on tark, see on nõrk ja kes loll, see vaatab ikka sinna va va napudeli poole. Olen oma Lembitule korduvalt ütelnud, et tasus tal mässata nende Loopre ja Tõstamäe sugustega, aga no tema, kas tema mind siis kuulab? Nüüd on ka nii vaikseks jäänud, nagu hiir urus teine. Õhtuti kanguta sõnu temalt kasvõi kruustangidega suust välja.“

„Olen sinuga täielikult nõus, kulla naabrinaine. Aga see ülemus Kustas, tõesõna, no sellist annab teist Kuningamäelt ikka otsida. Kui ta mitte ise ei oleks ära läinud, ma oleks talle kangesti ühe kõrvakiilu tahtnud anda. Sellise korraliku kohe.“ Ja Saare Taali nägu, olenemata selle kahvatusest, lõi särke.

„Kas sa hull oled peast? Kui sa seda oleks teinud, oleks minu Lembitul kah vesi ahjus olnud. Ülemus Kustas on järsk ja võib minu mehele kah koha üles ütelda.“

See aga ei paistnud Saare Taalit üldse heidutavat. Ta tegi sõrmega lauaplaadile ringe, vaatas siis Edale korra otsa ja hakkas uuesti kõnelema: „Paar päeva tagasi, pärast Tõstamäe Tõnu matuseid, mõistsin ma, et ei ole mõtet tuuleveskitega sõdida, Eda. Las mu plika kolib pealegi kevadel linna. See ta noormees on tubli, küllap saavad hakkama ja kui lähebki keeruliseks, olgu see neile elu õppetunniks. Merle tahab edasi Tallinna ametikooli minna. Ei hakka mina teda käskima ega keelama.“

Edat hämmastas naabrinaise selline vaoshoitus. Kas on tõesti võimalik, et ühe väeti naise südametundmused nii ootamatult ja kiiresti võivad muutuda? Eda ei saanud sellest aru, ta ei püüdnudki seda oma peas selgeks mõelda. Naabrinaise kaht kätt oma pihkudesse haarates, jätkas ta siis kõnelemist: „Taali, Taalikene, mis sinuga lahti on? Mõtlet, et ma su hea sõbranna olen, kellele sa kõik südamele ära võid rääkida, mis see ka poleks. Oleme ju ikka koos paksust ja vedelast läbi tulnud. Tead, tol matusepäeval, seal Põltsamaal, ajasid sa mulle kananaha ihule. Mis sinuga ometi on?“ Saare Taali vaatas läikivate silmadega Edale otsa, kuid ei lausunud enam midagi. Nüüd veel tahtis ta oma suurt tulevast saladust hoida, aga selleks pidi ta käituma võimalikult loomulikult.

„Mul ei ole midagi viga, ütlesin juba sulle. Kui siis ainult see, et mul on nendest joodikutest ja jamadest siin villand. Kevade tules tahan minagi siit ära kolida ning kui vähegi saan, siis lähen Väike-Maarjasse. Mul elab seal kandis vanatädi ning seal ei tunne mind kah keegi.“

Eda ei saanud välistada, et kuuldu oli talle uudiseks ja ta pidi seda mõttes natuke seedima. Nüüd vaikusid mõlemad naised: Eda seetõttu, et ta ei teadnud, mida ütelda ja Taali seetõttu, et otsus Kuningamäelt ära minna, siit jäädavalt lahkuda, tundus talle nüüd parima otsusena üldse.

Kui Saare Taali oli jumalaga jätnud ja Eda pesukausi juures kohvitasse kuivatas, tikkusid talle äkki pisarad silma. Õlad hakkasid vappuma ja ta vajus toolile istuma. Elu oli muutunud, mitte ainult tema jaoks, vaid nüüd puudutas see juba ka Kuningamäe küla teisi inimesi. Lembitul oli olnud õigus, kui ta ütles tookord, et pärast Tõstamäe surma, ei saa miski olla enam endine. Tundus nagu liiguks Helmut Varblase salapärane võim üle Kuningamäe küla ja nende inimeste, et lõpuks ometi rahu sinna hääbuvasse külasse tagasi tuua. *Järgneb...*